

PÁR MINUT PRO M+M, PRO MARTINA S MILONĚM

č. 116 – vysílání 23. června 2012 v 17:10.

ZNĚLKA

Č: Zdravím, a než zazní Martinova písnička, dám vám mezi řečí tip na výlet. Byli jsme nedávno s nakladatelem Josefem Pepsonem Snětivým (ale on je i prozaik a básník a hudebník) na hudebně-literární besedě v Doudlebach nad Orlicí v severovýchodních Čechách. Na zámku, který se vrací do bývalého půvabu nejen venkovními sgrafity, ale i v interiérech. V přízemí je příjemná kavárna a v prvním patře nově vybavený společenský a koncertní sál. A mimochodem tak velká a nádherná kachlová kamna jako tam neuvidíte nikde jinde.

Ale největší radost mi udělala rodina staronových majitelů zámku z historického českého rodu Bubna-Litic. Paní Eleonora mi dokonce darovala skromnou knížku svých vzpomínek, kterou jsem brzy celou přečetl. Přivedlo mě to k zamyšlení nad tradicemi a nad tím, jak by bylo dobré, kdybychom se všichni shodli v názoru, že něco mít je pro majitele především odpovědnost k tomu. Mravní povinnost vše udržovat a zvelebovat, aby se to dalo v pořádku předat zase dětem, a tak v posloupnosti generací udržovat dobré tradice při životě. Ale neměli to páni z Bubna-Litic ve 20. století lehké. Ač ovšem ani výjimečné. Bohužel, protože si své potíže nezasloužili.

Přečtu vám jen pár řádek, které to osvětlí: „V březnu 1949 zemřel ve věku osmdesáti čtyř let můj doudlebský dědeček Michael, celými Doudlebamí velice milovaný a ctěný. Vždyť tam také postavil elektrárnu, která zásobovala celý hradecký kraj, nechal postavit silnici, staral se o své zaměstnance, chodil je navštěvovat, povídal si s nimi, znal je všechny. Nepil a nekouřil. Pohřeb byl velkolepý, snad tam byl skutečně každý občan Doudleb. Hasiči mu vzdali čest. Odešel poslední majitel doudlebského zámku. Když jsem se vrátila z pohřbu, byl už celý zámek zapečetěný. Soudruzi nelenili, už jsem si nemohla vzít ani kapesník.“

Přesně tenhle detail, vážení posluchači, důstojnost, s jakou se pouze jednou větou vypořádala paní Eleonora Dujková, rozená Bubna-Litic, s dějinnou křivdou, říká o ní vše. Proto jsem vám o tom potřeboval povědět. Dalších komentářů netřeba. Snad jen písnička. Martin Žák ji napsal pro Věru Štaiglovou, už jsem vám ji hrál, ale dnes se hodí znovu: Dědečkovy hodiny.

HUDBA – Henry Clay Work/Martin Žák: Dědečkovy hodiny.
Zpívá Věra Štaiglová, hraje Stará almara, řídí M. Žák.
Country Home, CD CH902. 2007. Track 6, 4:28 min.